

Jan volhardde in zijn zwijgen en negeeren.

Reeds vóór de koffie had Simon zich met bijzonder veel zorg gekleed; het kon immers noodig zijn, hij wist niet hoe het nu precies zou loopen; zijn zwarte gekleede jas en vest met een donkergestreepte pantalon had hij aangetrokken.... half officiëel.... 'n beetje décorum, daar hielden alle vrouwen wel van; den ganschen dag hield hij ook het pijnlijke gebit in zijn mond, 't moest wennen; als hij het verhoeden kon, zou zij hem nooit zonder zien; ook over zijn haar had hij nog wat van dien tinctuur gestreken, die het zoo donker maakte.

Hij ging niet naar de Joris; Jan informeerde niet naar de reden van zijn thuisblijven, ging alleen.

Simon bleef in de woonkamer, trachtte te lezen, bladerde in illustraties, dacht, dacht, zijn denken roesde aldoor als in een koorts; hij doolde door 't huis, zat nog weer een poosje in het spreekkamertje, liep op en neer in 't salet, schrok telkens van zijn eigen stem, die hardop praatte.

De post bracht niets.

Tegen zessen kwam Jan thuis; ze aten op tijd, zwijgend.

Een oogenblik, in de schier ondragelijke spanning van het martelend wachten, bij al die stugge vijandigheid, maakte Simon een gewone opmerking, maar Jan deed of hij niets hoorde.

Toen vroeg Simon met trillende stem:

„Ben je van plan in segeel niet meer tegen me te spreken?”

„Zoolang jie met zulke bezopen plannen rondloopt, besta je niet voor me,” antwoordde Jan.

Toen viel het zwijgen opnieuw, nòg drukkender dan te voren.

Later, toen hij tegenover Jan bij de kachel in de woonkamer zat, viel Simon plotseling in slaap, iets wat hem anders zelden gebeurde; toen hij wakker werd voelde hij zich erg verkwikt, zijn gedachten gingen nu minder snel, minder chaotisch, er was nu aanvankelijk weer een rustige en logische regelmaat in zijn denken.

Straks kwam de laatste post en als die geweest was, dan kòn er niets meer komen voor morgenochtend.... och, 't was ook dwaasheid.... ze zou niet per keerende schrijven.... de zaak was trouwens ook voor haar veel te gewichtig om zoo maar ineens.... misschien wilde ze eerst een familielid raadplegen.... natuurlijk.... toch jammer, dat hij maar niet persoonlijk naar haar toegegaan was.... dan hoefde hij tenminste dit ellendig martelende wachten niet door te maken.... tja.... dan had hij wellicht nu al bij haar zitten theedrinken.... haar misschien al eens een zoen gegeven....

Hij glimlachte, en hij wist niet waarom, maar hij keek even naar Jan, die aan zijn bureau was gaan zitten.

Dadelijk zou Laurien met het theewater komen.